ROESKILDE.

ET PAR ERINDRINGSBLADE

FRA

1819 og 1835-36.

KJÖBENHAVN.

Trykt i S. L. Möllers Bogtrykkeri.

ROES KILDE.

I.

Digtet blandt den gamle Stads Ruiner 1819 *).

Ibi seges ubi (T) Roia fuit.

Hvor Troia og hvor Roia stod
Nu höstes Sæd i Overflod! **)

Hastig sank i Gruset Troia —
Langsomt Roia
Ædel Oldtids Pryd;
Luer tærte Teukrers Vælde,
Gusten Ælde
Isefjordens Fryd;
Ilions de stolte Stræder
Slugte vild
Morder-Ild —
Roeskild'
Sletter Tiden ud blandt Stæder.

*) Först trykt i Kjöbenhavns Skilderie for 1819, No. 35.

**) Nærmere efter det gamle Ordsprogs Original end den förste Efterligning:

Trois — Rois Kongesæder!
Lige Skjæbne rammer eder!

I Kastales klare Vande
Phrygers Strande
Skjönne speilte sig;
Guder Værn og Vold dem reiste,
Herlig kneiste
De Homer! ved dig; —
Öienslyst og Elskov tændte
Troias Baal;
Lysters Skaal,
Lasters Maal,
Blev til Gift og Glæden endte.

Munter risled Roes Kilde
Vilde, milde
Vover blev til Sang;
Skjalden laante taus sit Öre
Vant at höre
Harpens hulde Klang; —
Kildens Kvad fra Strængen toned
Kraft og Mod;
Snart der stod
Stad ved Flod
Og som Danmarks Dronning throned.

Hine glade, gyldne Dage
Runde fage
Hen med Tidens Elv;
Kilden standser, Harpen tier,
Ikke bier
Længer Havet selv;

Flux til Dyb det foer tilbage;
Blev til Sand
Salten Vand;
Ei til Land
Roskilds tusind Snekker drage.

Sig! hvi standsed klaren Kilde,
Vilde, milde
Skjaldens Toner med? —
Ak! med Sydens Munkeskare
Mon henfare
Roskilds Herlighed!
Utugt gjenned Kildens Dise;
Vælske Sprog
Skjald bortjog —
Klerkes Aag
Skye de Stærke, skye de Vise.

Öiet skuer ikke Troia, —
Dog i Roia
Öines Oldtids Værk;
Höien Dom, et Dödning-Minde,
Stolte Tinde
Hæver stor og stærk; —
Slotte, Havn og Handelsvælde,
Ædles Magt,
Riges Pragt,
Skjaldes Agt
Sank i Mulm for Sot og Ælde!

II.

1835-36.

Atter svandt af Aar en Række,
Roia vække
Tidens Tegn til Liv:
Kongen Folke-Frihed ynder,
Den forkynder
Lydt hans Stemme: „Bliv!
Folkets valgte Mænd til Möde
Samles her!
Sandhed hver
Være kjær!
Ei dens Yttring er en Bröde."

Man med Lov skal Landet bygge;
Frie, trygge
Dröfte Drottens Ord;
Adel, Borger, Bonde, Lærde
Her at færde
Sees ved samme Bord;
Kongens Mand, — vor Samlings Leder
Haand i Haand
Fredens Aand,
Pligtens Baand
Lempe klogt med Lyst og Hæder.

Gud vor Id og Idræt signe,
At vi ligne
Fortids faste Mænd;

Troe mod Land og Drot paa Tinge
Gid vi bringe
Held vort Danmark end!
Roskilds Oldtid ei til Skamme
Gjöre vi!
Her, hvor fri
Hæver sig
Atter Borgeraandens Flamme.

Enighed med Klögt og Kræfter
Rastlös efter
Stræbte fjærnest Maal;
Svare Arbeids-Aar henrunde,
Ikke svunde
Freidigst Flid og Taal:
Havet ledtes hid tilbage,
Veg for Vand
Fjordens Sand,
Alt til Land
Roskilds hundred Snekker drage.

Marker, fordum golde, grönnes,
Kyst forskjönnes,
Örk et Eden blev;
Det en ædel Dannekvinde
Böd oprinde
Af et Overdrev —
Kunst Naturen nærer, pryder;
Frugten söd,
Lundens Skjöd,

Rosen röd,
Gjæsten lædsker, luner, fryder.

Gjenfödt risler Roes Kilde,
Vilde, milde
Skjaldens Toner med:
Atter given aldrig vige,
Immer stige
Roskilds Herlighed!
Borgeraanden end fremvirke
Stadens Gavn!
Vunden Havn
Vil dens Navn
Hædre meer end herligst Kirke.

Stolte Dom! som Dödningminde
Dine Tinde
Meer ei kneise blot:
Liv i By og Land bevæger
Sig og kvæger
Ædelt, Gavnligt, Got.
I din höie Hvælving lyder
Orglets Drön,
Sang og Bön;
Talen skjön
Haab om Fremtids Held os byder.

Finn Magnusen.